

קונטרס
שיחות
קודש

שנת ה'תשפ"ב

ספה"ק מאוד עינים פרשת בראשית ד"ה בגמ' דסנהדרין

פרשת שופטים תשפ"ב
♦ גליון קטז ♦

החזרות נרמה

לעילוי נשמת
הרה"ח רבי בנימין ב"ר
אברהם שמואל ז"ל

נלב"ע
ערב ראש השנה תש"פ

©

מודעה ובקשה
כל זכויות שמורות
למכון נתיבות החסידות

...

להארות והערות אפשר לפנות:

בטל: 0527673016

או במייל:

5701555@okmail.co.il

...

עימוד ועיצוב ע"י

הברקה: 052-7134988

השיעורים נכתבו בלשונו הכהיר בטוטו"ד
של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
על ידי חרב"ן הרה"צ רבי יצחק טווערסקי שליט"א
יו"ר מכון נתיבות החסידות

♦ ♦ ♦

יצא לאור ע"י מכון נתיבות החסידות להוצאות ד"ת
מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א מספינקא
רחוב דונולו 7 - 11 בני ברק

תּוֹכַחַת עֲנִיִּים

שיעור א':

ג

הקטנות והגדלות הם סיבה לבנייה – ג + אדם לא מוצא את עצמו בגלות – ג + אדם שמתרנו מהקטנות חי בהכחשה – ג + אדם שלא חי עם הקב"ה חסר לו הרחמים – ד + הסיוע נקרא שיהיה לנו סבלנות – ד + הסיוע הוא תהליך ולא בפעם אחד – ד + אין לך שמחה גדולה כצאת מהגלות והשביה – ד + הכאב הוא סיבה להגיע לכאב של הקב"ה – ה + הנשמה רוצה לחזור למצב שהיה לפני שנכנס לגוף – ה + במצרים היו עסוקים בהישרדות – ה + צריכים למצוא את הקב"ה בעוד נקודה ובעוד שטח – ה + אם בחוץ אין משיח הסיבה זה אני – ו + צריכים לפשט את השכל בכל הגוף – ו + כל אי נוחיות שיש זה גלות – ו + עוברים כדי לעזור לשני – ז + לעתיד לבוא יהיה השנת השכל – ז + לעתיד לבוא לא יהיה קטנות וגדלות – ז + הירח גרם לשלושה דברים לקרות – ז

שיעור ב':

ט

הלבנה אין לו אור מעצמה – ט + הכלים לא יכולים לקבל את האור – ט + אדם שמשפיל את עצמו יכול לקבל הרבה יותר – ט + במכת חושך ירד אור גדול בלי נתיק – ט + בני ישראל במצרים לא הרגישו שמגיע להם משהו – י + אדם צריך להניד לעצמו אני לא עשיתי את עצמי – י + הקב"ה מכריח אותך לראות שאתה לא יכול – י + תוהו ובוהו הוא אור גדול שאי אפשר להשיגו – יא + משה רבינו לא לקח לעצמו שום דבר – יא + אדם שמראה את עצמו כבעל הבית מוצא את עצמו בחוץ – יא + צריכים לתת הכנעה לצוות הישיבה – יב + יש מקווה של אש – יב + המקווה של אש מוריד את הגאווה שלך – יב + זה שיש לך מיעט אמונה זה נ"ב מהקב"ה – יב + אדם שיודע שהוא נופל לא צריך ליפול בפועל – יג + הסימן

הוא ואהבת לרעך כמוך – יג + צריכים לדעת שהקב"ה הוא הנותן ואנחנו מקבלים – יג + לנו איז אור עצמי רק מה שמקבלים מהקב"ה – יג + בתהום יש את האור הכי גדול – יד + משה רבינו היה חי בביטול ולכן נהיה משפיע – יד + מה זה 'סערות רגשות' – יד

התזכורת נתום ע"י ידידינו
הרה"ח ר' יאיר רשבסקי שליט"א
 לברכה והצלחה בכל הענינים"

יום א' רח אלול

שיעור א'

כ"כ הרבה שנים, כי יש שכינה בגלותא, וכרגע שאין יחוד קוב"ה ושכינתיה זה לא המקום הטבעי של הקב"ה, וברגע שאדם מחבר את עצמו לזה ומכיר שהכאב שיש לו הוא כלום לעומת הכאב של הקב"ה שהוא נמצא בגלות, דהיינו שיש לו כאב מזה שלא מכירים בו שהוא נמצא בכלל בעולם, ולאור זאת שם אותנו בגלות כדי שאנחנו נרגיש אותו וניידע שזה לא יותר מלק לעומת הכאב שיש לו מהגלות שנמצא בו.

אדם שמתרגז מהקטנות
חי בהכחשה

אדם מוצא את עצמו בחסר אונים כל הזמן כדי להגיע ולדעת שהוא חייב את הקב"ה, אבל אדם שלא רגוע עם זה ורוצה להיות בשלימות וכל פעם שהקטנות מופיע הוא מתרגז הוא חי בהכחשה שהוא נמצא בקטנות. הקב"ה ברא את האדם כי עם זו יצרתי לי תהילתי יספרו, וכדי שיהא תהילתי לקח הקב"ה בני ישראל שלנו יש חלק אלוקי ממעל משהו שלגוי אין אותו כלל, ולקח

הקטנות והגדלות הם
סיבה לבנייה

איתא במאור עינים (המשך ד"ה בגמרא דסנהדרין). דברנו שסוד גלות הדעת הוא סוד מיעט הירח, וכל יהודי יש לו תפקיד לעבור קטנות וגדלות ולהכיר שם את הקב"ה, עם זו יצרתי לי תהילתי יספרו. וכמו שהירח שכחה שכל המהות שלה מגיע מהשמש ולאור זאת אמרה אין שתי מלכים משתמשים בכתר אחד, אותו דבר אנחנו לפעמים שוכחים שכל החיות שלנו מגיע מהקב"ה, ולאור זה יש לנו כל חודש קטנות וגדלות להזכיר לנו שמה שיש לנו הוא מאת הקב"ה, וכן כל אחד נולד בקטנות ואחרי זה מגיע לגדלות, וזה סיבה לבנייה.

אדם לא מוצא את עצמו בגלות

מה הסיבה שאדם לא רוצה להיות בגלות, דבר ראשון אדם לא מוצא את עצמו שם ומרגיש שהוא לא במקום שלו. ודבר שני הקב"ה נותן לך לחוש קצת מהגלות שלו כי הוא נמצא בגלות

שיקראו אותנו, והעיקר להאמין בהם ולדעת שאני נמצא בידים טובות. וזה נקרא הבא לטהר אבל צריכים לחכות עד שזה מגיע, וזה נקרא סיוע.

הסיוע הוא תהליך ולא בפעם אחד

האמרי חיים זצ"ל הלך פעם לרופא ואמר לו בדיוק איפה כואב לו. אמר לו הרופא כבוד אדמו"ר אני לא יכול לעשות אותך יותר צעיר, אמר לו האמרי חיים לא ביקשתי יותר צעיר רק תעשה אותי יותר מבוגר. וזה מקרא הבא לטהר מסייעין לו אבל זה תהליך וצריכים לזה הרבה סבלנות.

אין לך שמחה גדולה כצאת מהגלות והשביה

אין לך שמחה גדולה כצאת מהגלות והשביה, כמשל בן מלך שהיה בשביה וטוחן בבית האסורים ומנוול באשפה ויצא לחפשי אל בית אביו המלך, ואף שהגוף עומד בשיקוצו ותיעובו, אפילו הכי זה נקרא שיצא מהגלות, כי כל זמן שאדם עוד נמצא בגלות כלומר גלות הדעת אז אין מודעות שאני לא עשיתי את עצמי, וזה עבודת האדם בעולם הזה, והאמת האלה הנ"ל לאמר ללבו אמת הוא כן בלי ספק שאני רחוק מאוד מד' בתכלית ומשוקץ ומתועב כו', אדם חייב להכיר הזה וכל זמן שהוא לא מכיר בזה עוד לא הגיע לאף מקום.

את הנשמה ושם אותו בגוף שזה כותנת עור עם עי"ן ולא עם אל"ף, ובעצם לא אני נמצא בגלות אלא השכינה בגלות.

אדם שלא חי עם הקב"ה חסר לו הרחמים

איתא בתניא (פרק לא). אך אני לא עשיתי את עצמי. שיהיה לי צרעת משכא דחוייא, אלא הקב"ה עשה כן בעת בריאת העולם כדי שיהיה לי אחרי זה עבודה. ולמה עשה ד' כזאת להוריד חלק מאורו ית' הממלא וסובב כל עלמין וכולא קמיה כלא חשיב והלבישו במשכא דחויא וטיפה סרוחה, אין זה כי אם ירידה זו היא צורך עלייה. העיקר להיות שיהיה פנים בפנים ושיהיה שויתי ד' לנגדי תמיד, וברגע שמסתכלים אחד על השני בחינת פנים בפנים אז גם ד' וגם נגדי יהיה עם הקב"ה. ואדם שלא עושה כן חסר לו הרחמים בכל דבר.

הסיוע נקרא שיהיה לנו סבלנות

כתוב הבא לטהר מסייעין לו. לכאורה איזה סיוע מקבלים. אלא כמו אחד שנכנס לחדר מיון שלא ניידע מצרות שזה נקרא לשבת שם מינימום שלוש שעות ויתכן גם יומיים. כלומר אתה מטופל אלא יש להם כללים למה הם עושים זאת, הם רוצים לראות איך שהמחלה מתפתחת, או שרוצים להחליט לאיזה כיוון ללכת, אבל לנו צריכים את הסבלנות לכל הנ"ל עד

לו רשימה לאחרי זה, וזה נקרא החיות רצוא ושוב מטי ולא מטי.

במצרים היו עסוקים בהשרדות

אבל אדם לא מוכן לחכות ורוצה עכשיו, אבל המציאות הוא שצריכים סבלנות, במצרים כתוב כי ברח העם, הכוונה הוא בני ישראל היו במצרים מאתיים ועשר שנה ואיך היה שם כ"כ הרבה זמן, אלא היה להם גלות הדעת ואז היה כ"כ עסוקים בעצמם שכבר לא חשבו מי הם אלא היו עסוקים בהשרדות, צריך קש צריך חול בקיצור כל הזמן צריך וצריך, ואז כל הזמן היה עסוק עם עצמו ועם הכאב שלו ולא היה עסוק כלל בניתוק שלו, וברגע שהקב"ה הוציא אותם ממצרים אז ראו עמוד הענן ועמוד האש וראו משה רבינו בתפארתו וראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל בנבואה, זה כבר מציאות של כי ברח העם, וגם במ"ט שערי טומאה הקב"ה לא עזב אותנו אלא הלך אתנו עד קבלת התורה.

צריכים למצוא את הקב"ה בעוד נקודה ובעוד שטח

אבל זה לבד שיש לנו את הכיוון של כי ברח העם ויאנחו בני ישראל מן העבודה קשה, והעיקר לדעת לא להיות עסוק עם עצמי אלא להפוך כל דבר ממציאות לסיבה, וברגע שחיים ככה זה נקרא יציאת מצרים, רק כל יום כל אחד

הכאב הוא סיבה להגיע לכאב של הקב"ה

אך כל זה הוא אני לבדי הוא הגוף עם נפש החיונית שבו, אבל מ"מ יש בקרבי חלק ד' ממש שישנו אפילו בקל שבקלים, הקב"ה נתן לך כאב אבל הוא לא רוצה שתרגיש את הכאב שלך אלא שתידע מה זה הכאב שלו ועד כמה קשה לו בגלות, וכדי שאתה תוכל להבין זאת הוא נתן לך כאב ומזה אתה יכול להגיע להבין את הכאב של הקב"ה, וככל שאדם רואה את עצמו בגלות, וככל שאדם רואה את עצמו עד כמה הוא מתועב ומשוקץ, ואז במקום להיות עסוק למה כואב לך תהיה עסוק מה גורם לך לכאב הנורא הזאת, כי האמת הוא שהכאב שלך הוא לא יותר מסיבה שתרגיש את הכאב של הקב"ה.

הנשמה רוצה לחזור למצב שהיה לפני שנכנס לגוף

להשיבה אל בית אביה כנעוריה קודם שנתלבשה בגופי שהיתה נכללת באורו ית', הנשמה רוצה לחזור למצב שהיה לפני שנכנס לגוף, כלומר לחזור למצב של פנים בפנים, ולהגיע לזה הוא על ידי תורה ומצוות, וגם תלוי איך הוא מתפלל ואיך הוא עושה מצוות ומעשים טובים, וברגע שהוא רוצה שיהיה מצב של הוציאה ממסגר נפשי אז הוא יכול להיות אחד עם הקב"ה, וברגע שאדם יוצא מהתפילה אז נשאר

כלומר אתה בעצמך עוד לא חי את זה כלל, וזה נקרא גלות וגאולה.

צריכים לפשט את השכל בכל הגוף

וגם סוד הגלות הוא גם כן סוד קטנות הדעת כנודע. אדם מתחיל עם קטנות הדעת ואחרי זה נכנס לו גדלות הדעת, וזה כדי לדעת להכניס את הקטנות בגדלות, **הפרי הארץ** אומר אדם נולד עם כל המוחין שלו, אלא צריכים לפשט זאת בכל הגוף בהדרגה. וככל שאדם מפשט זאת יותר אז הידיים מתחילים לזוז ואחרי זה הרגליים וכן הלאה. וזה החלק של הגוף ואותו דבר זה עם הנפש שצריכים ג"כ לפשט אותו בהדרגה. בחלק של הגוף זה יותר מהר ובחלק של הנשמה זה הולך הרבה יותר לאט כי רק ארבעים לבינה. ויש אנשים שלא הורידו את השכל בכל הגוף ואז יכולים להיות בני שבעים ומתנהגים כבני חמש, בקיצור זה תהליך ואין קיצורי דרך בעניין, אם מישהו יגיד לך שאפשר לעשותו מהר ומיד יתכן שתמצא שם לכמה שעות או לכמה ימים אבל אחרי זה יהיה לך כזה נפילה ד' ישמרנו. וזה שבע ייפול צדיק וקם זה תהליך של התבשלות ואז מגיעים ליעד.

כל אי נוחיות שיש זה גלות

הרה"ק רבי מאיר מפרמישלאן זי"ע אמר אם אתה מארח מישהו

יוצא משם בעוד נקודה ובעוד נקודה, עוד שטח ובעוד נקודה אתמול הייתי גוי והיום נהייתה ליהודי וככה יוצאים כל הזמן בעוד נקודה ממצרים. רק אין לנו סבלנות באף מקום, אין סבלנות בחדר מיון, כל אחד רוצה עכשיו ומיד, וכמה שאתה רוצה משיח הקב"ה רוצה עוד יותר, ר' אשר היה אומר אתה פגמת אתה תתקן, וכל זמן שיש עוד יהודי אחד בעולם שעוד לא חזר להקב"ה עוד אין מציאות של הגאולה שלימה.

אם בחוץ אין משיח הסיבה זה אני

הפרי הארץ אמר שאצלי יש כבר משיח ורק אני רוצה לראות האם גם בחוץ כן. כלומר אם בחוץ אין עדיין משיח סימן שאצלי זה עוד לא בשלימות, וזה ועל כן נקווה לך ד' אלוקינו יכירו וידעו כל יושבי תבל, ועד שיהיה מציאות של כל תכרע כל ברך תשבע כל לשון, ולעתיד לבוא לא יצטרכו לחכות שעות ויהיה מצב של עין בעין פנים בפנים, והיה מצב של ומלאה הארץ דעה את ד', ועד אז אדם צריך לצעוק כל הזמן להקב"ה שיעזור לו לראות אותו, והיום אפילו שאתה נמצא בירושלים בליל הסדר ג"כ אומרים לשנה הבאה בירושלים הבנויה, לכאורה למה צריכים לומר ירושלים הבנויה הלא אנחנו כבר שם, אלא אולי אתה נמצא בירושלים של מטה אלא ירושלים של מעלה אין לך עדיין כלל,

לעתיד לבוא יהיה השגת השכל

ולעתיד בימי המשיח במהרה בימינו יהיה אור הלבנה כאור החמה, וכמו שאמר הכתוב וירחך לא יאסף, כי אז יצאו כל המדריגות מן הקטנות, ואז יהיה ומלאה הארץ דעה את ד', ועל כן יהיה הרחבת הדעת השלם בלי בחינת קטנות קודם, כמו שאמר הכתוב ומלאה הארץ דעה את ד', שיתרחב כל כך הדעת וההשגה על דרך שאמרו חז"ל שיהיה כל אחד ואחד מראה באצבעו, ויאמר זה ד' קוינו לו, שהכוונה, אינו על ראייה גשמית, אלא הכוונה הוא, על השגת השכל, והשגת אלקותו בגדלות הדעת.

לעתיד לבוא לא יהיה קטנות וגדלות

משל למי שיודע הדבר על בוריו ומכיר היטיב, יכול להראות באצבע כי הוא זה, כך כביכול באלף אלפי אלפים הבדלות בבורא יתברך, ישיגו בו השגה עצומה נפלאה, שיתברר להם היטיב ענין יחודו יתברך, כאלו יראו בו באצבע. בעצם הקב"ה הוא אינו גוף ולא משיגי הגוף, רק אז לא יהיה המצב של קטנות וגדלות ויהיה אז רק בחינת גדלות.

הירח גרם לשלושה דברים לקרות

הירח גרם לשלושה דברים לקרות, דבר ראשון לוקח לאדם כמה

לביתך ואתה נותן לו את המיטה שלך זה ג"כ גלות, כל אי נוחות שיש לך זהו גלות. כל פעם שאין חשמל או דברים אחרים אפשר להיכנס לסערת רגשיות או שאפשר להיכנס להפוך את המציאות לסיבה ולהגיע משם להקב"ה, ולכן הקב"ה נותן לנו גלות שזה קטנות הדעת כדי שנוכל לחיות אתו ית' שמו, וברגע שיש לאדם את המודעות לזה הוא שמח כי יש לו הזדמנות להגיע להקב"ה, אבל אדם צריך לדעת שהכאב שיש לו הוא בשביל להגיע לכאב של הקב"ה, וצריכים לקחת את הכאב כאילו שזה הכאב שלך.

עוברים כדי לעזור לשני

ואחר כך בא החידוש והגדלות לכל ישראל. זה תהליך שהקב"ה עשה בעולם, וכל זמן שזה עוד לא הגיע לכל ישראל עוד לא הגענו לתכלית, אנחנו עוברים לא בשבילנו אלא כדי לעזור הלאה לכל אחד ואחד, ואנחנו עוברים בשביל עלי ועל כל בני ביתי ועל כל הנלוים עלי ועל כל בני ישראל עמיה. אף שכהיום אינו בתמידות, אנחנו חשבנו שזה אחד שתיים והלאה, שהוא בסוד מילוי וחסרון, אשר יחדיו נמתיק סוד, איך אנו יכולים לשמוח בתוך הכאב הזה, אלא זה יסוד שלנו כי יש לנו חלק אלוקי ממעל ממש.

ועל כן יהיה עולם התחיה וביטול המיתה, כל פעם שאדם יורד מדרגה זה נקרא מיתה, מה לי קטלא פלגא מה לי קטלא כולא, כי המיתה היא גם כן מקטנות הירח כאמור, ואז שוב לא יהא ההנהגה באופן של מיעוט ומילוי, אלא יהיה המילוי בתמידות, בלי הפסק, ובלי העדר הדעת הגדול שנזכה אז.

שנים עד שהוא מקבל את הדעת כלל. דבר שני זה הגלות שאנו נמצאים בו. ודבר שלישי זה מיתה. העיקר שלא יהיה תחיית המתים רק תחיית החיים, לחיים ולא למות, שיהיה לא חיים העיקר לא מוות אלא חיים אמיתיים כמו שצריך להיות, וברגע שיהיה תחיית המתים יהיה ג"כ תחיית החיים,

יום ב' ב' אלול

שיעור ב'

אדם שמשפיל את עצמו
יכול לקבל הרבה יותר

אותו דבר כל פעם כשאדם עובר משהו והוא חושב שלא יכול לשאת אותו, אז הוא יכול לחשוב שהקב"ה התרחק ממנו, והוא יכול לחשוב אם יצרו גדול אז הוא גדול מחבירו, וברגע שהקב"ה מתקרב אליך יותר אתה צריך להשפיל את עצמך יותר, וברגע שאדם משפיל את עצמו יודע שאין לו מעצמו כלום אז יש מציאות לקבל מהשמש הרבה יותר. וברגע שאדם לוקח לעצמו משהו זה בעצמו מחשיך לו וגורם לו כאבים.

במכת חושך ירד אור
גדול בלי נרתיק

במגילה כתוב וכל זה איננו שווה לי. וזה ר"ת שם הוי-ה. לכאורה איפה נכנס כאן שם הוי-ה, אלא ברגע שהמנאמר את זה מיד היה לו המפלה. **התולדות** אומר שמכת חושך אינו הכוונה שהקב"ה הוריד לעולם חושך

הלבנה אין לו אור מעצמה

איתא במאור עינים (המשך ד"ה בגמרא דסנהדרין). והנה נודע, כי הלבנה אין לה אור מעצמה, כי אם מה שמקבלת מן השמש, כי כל מה שמתקרבת אל השמש ניתוסף אורה. וכשמתרחקת מהשמש מתמעט האור. בפשטות הכוונה כשהיא קרובה לשמש היא מלאה וכשהיא מתרחקת מהשמש היא חסרה.

הכלים לא יכולים
לקבל את האור

אבל המאור עינים מסביר כוונה אחרת, לפעמים אדם לא רואה אבל לא בגלל שהוא רחוק מהאור אלא האור הוא כ"כ גדול והוא לא מסוגל לשאת אותו. כשהיא רחוקה והיא יודעת שהיא לא יכולה לבד אז היא קרובה, וברגע שהיא חושבת שהיא קרובה ואז היא אומרת אין שתי מלכים משתמשים בכתר אחד, אז אומר לה הקב"ה לך מיעטי את עצמך וצריכים כרגע מגן ואי אפשר להסתכל על השמש ישירות.

מהו הכוונה לא יפול, ואם הוא עוד לא נפל מהו הכוונה לקרוא לו הנופל, אלא אמרנו אתמול **מהתניא** אדם צריך להגיד לעצמו אני לא עשיתי את עצמי, אדם צריך להכיר ששבע ייפול צדיק וקם, אדם מורכב מגוף ונשמה, וברגע שאדם חי גוף זה נפילה בשביל החלק אלוקי ממעל ממש שיש לו בתוכו, וברגע שאדם מתקרב מדי קרוב הוא לא מסוגל לראות כלום.

הקב"ה מכריח אותך לראות שאתה לא יכול

ר' אשר היה אומר לימון נשאר לימון והוא לא יכול להיות תפוח. אבל ברגע שאדם נהיה תפוח הוא צריך לזכור שיכול להיות לימון. אדם כשהולך לו הוא חושב שהוא המצליח, וברגע שלא הולך לו הוא מתחיל לחפש אשמים בדבר, ורק כשאדם יאשים את עצמו העסק יתחיל להתקדם, אבל אפשר לחשוב בכיוון אחרת שלפעמים כשהולך לי אני לא חושב על הקב"ה, ואז הקב"ה מביא לי אור יותר גדול מעד עכשיו ולכן ברגע הראשון קשה לי לראות אותו, אבל התכלית הוא כדי לראות אותו ולהגיע אליו ית', כלומר הקב"ה מכריח אותך לראות שאתה לא יכול, ובמקום להגיד לא יכול הוא נהיה עוד יותר עצבני וברוגז, וברגע שאדם מודה ומתוודה שהוא לא יכול בזה הוא מרפא את עצמו, משם יתפרדו כל פועלי און, וברגע שאדם לוקח משהו

וימש חושך, אלא הקב"ה הוריד לעולם כזה אור גדול מאוד חמה בלי נרתיקה, שמי שלא היה רגיל לכאלו דברים לא היה מסוגל לשאת אותו, הגויים שהם עסוקים בחושך כל הזמן להם זה נהיה אז עוד יותר חושך, משא"כ ולכל בני ישראל היה אור במושבתם.

בני ישראל במצרים לא הרגישו שמגיע להם משהו

בני ישראל היו אז בכזה שפל המצב ולא הרגישו כלל שמגיע להם משהו, ולכן היה להם אור כזה גדול והתחברו לזה עוד יותר ונהיה להם עוד יותר אור מעד עכשיו. אדם שלוקח כל דבר לעצמו אז הוא יכול לקבל תענוג רק מהגוף ולא מהנשמה, ולכן בכזה אור נהיה לו עוד יותר חושך, משא"כ אדם שלא לוקח לעצמו משהו אז הוא יכול לקבל תענוג גם מהנשמה, ובכזה אור גדול נהיה לו עוד יותר אור ולא חושך.

אדם צריך להגיד לעצמו אני לא עשיתי את עצמי

הפרי הארץ אומר שכתוב שהגר הגיע להלל ואמר לו, ילמדנו רבינו את כל התורה כולה על רגל אחת. לכאורה מהו הכוונה רגל אחת. אלא **שהיא איזה אמונה חזקה לא יפול הנופל ממנה**. לכאורה קשה הלשון לא יפול הנופל, אם הוא נופל ונקרא הנופל

במצב של פה אל פה אדבר בו במראה ולא בחידות, יהושע היה טוב מאוד אבל לא כמשה רבינו. משה רבינו הוא כאור החמה, ויהושע כאור הלבנה, משה רבינו לא לקח לעצמו כלום, והיה חי מכאובי נגדי תמיד חטאתי נגדי תמיד וממילא היה שויתי ד' לנגדי תמיד, משא"כ יהושע היה כמו הלבנה נותנים לו ולוקחים ממנו כל חודש מחדש.

אדם שמראה את עצמו כבעל הבית מוצא את עצמו בחוץ

ברגע שהירח מתקרב לשמש וחושב שאין שתי מלכים משתמשים בכתר אחד, אז הוא לא יכול לשאת אותו ואז נהיה חושך וכבר לא מאיר כלל, וכמו בעבודה אדם שמדבר לבעל הבית בכזה צורה כאילו שהוא בעל הבית אז אתה תראה את עצמך מהר מאוד בחוץ. וזה נקרא שימוע קוראים לך ונותנים לך להבין שרוצים לראות אותך רחוק ולא קרוב, יש כאן בעל הבית ומנהל וכן הלאה, וברגע שאדם מסכים אז לתת הכנעה הוא יכול להמשיך הלאה לעבוד, וברגע שאדם לא מוכן להיכנע לעסק ובצדק, אבל תכלית יש כאן בעל הבית וברגע שהוא מרגיש שלוקחים לו את זה הוא זורק אותך משם, א"כ החושך לא הבעל הבית גרם את זה אלא אדם בעצמו בזה שהוא לא חי עם הקב"ה וחי מעצמו הוא גורם חושך לעצמו.

לעצמו בזה הוא פועלי און לעצמו, כי עונותי גרמו שלא יכולתי לראות, וברגע שאדם מחזיר כל דבר להקב"ה ולא לוקח לעצמו שום דבר אז אין שום דבר מפריד בינו להקב"ה.

תוהו ובוהו הוא אור גדול שאי אפשר להשיגו

וזה הכוונה לבל יפול הנופל, כי אדם נופל כל הזמן, וכמו **שר' אשר** אמר שהמצב הולך להיות יותר גרוע ולא יותר טוב, כלומר עבודת האדם הוא לראות את השפל שלנו ולחיות עם זה, וכן לראות את התוהו ובוהו שלנו, תוהו ובוהו לא נקרא שיש חושך בעולם, אלא הוא כזה אור גדול שאתה לא יכול להשיגו כלל, וכדי להגיע לראות את האור הוא רק ויאמר אלוקים יהי אור, אדם צריך לבטל את עצמו לגמרי להקב"ה ולדעת שלא הוא האור אלא הקב"ה הוא זה שנותן את האור בעולם, וברגע שאדם עומד מהצד ולא מתערב כלום אז הוא יכול לקבל את האור מהקב"ה.

משה רבינו לא לקח לעצמו שום דבר

משה רבינו שהיה זה לעומת זה מבלעם ולא היה אפילו שנייה אחד שלקח משהו לעצמו, וברגע שלא לקח לעצמו שום דבר וכל דבר החזיר מיד אליו ית' ולכן לא קם כמשה והיה

האוהב ישראל מי שהוא בעל גאווה כלומר הוא רוצה להיות כמו הקב"ה אומרים לו בבקשה לך תטבול במקווה של הקב"ה שהוא מקווה של אש.

המקווה של אש מוריד את הגאווה שלך

בעל גאווה נידון באש, אדם שכל הזמן חושב שמגיע לו אז הוא נידון באש הוא נמצא בחזית כל הזמן, אבל אדם צריך לדעת שהאש הוא כדי להוריד את הגאווה שלו ולא לשרוף אותו, א"כ ברגע שאדם מתקרב מדי הרבה לשמש אז הקב"ה עוזר לו לחזור למציאות שלו ולשפלות שלו ולכן מיעטי את עצמך.

זה שיש לך מיעט אמונה זה ג"כ מהקב"ה

אמרנו שהפרי הארץ אומר אף מיעט נקודת אמונתו בו יתברך הוא ג"כ מאתו יתברך. וההסבר הוא זה שמיעט שהאמונה שלך נהיה חלש ואתה נכנס לעצבים ולכעס, זה ג"כ מאתו יתברך הקב"ה מגיע עכשיו עד אליך וברגע שהוא מתקרב מדי קרוב לאדם הוא מאבד את האמונה, אבל האמת הוא שאיבדתי את האמונה הרבה לפני, כי ברגע שאמרת אין שתי מלכים משתמשים בכתר אחד, וברגע שאדם לוקח לעצמו את הקרדיט בזה הוא התקרב מדי לשמש, אז אפילו שיש

צריכים לתת הכנעה לצוות הישיבה

אותו דבר הבחורים התחילו את הזמן, דבר ראשון חייבים לתת הכנעה לכל אחד גם למגיד שיעור גם למשגיח ואפילו להלייגער ג"כ, ברגע שאתה נותן לכל אחד את המקום שלו ואת הכבוד שלו אז אף אחד לא יעשה לך כלום, וברגע שאתה מעורר לו את המקום שלו מיד הוא יזרוק אותך, אני לא מדבר מאחד שהוא רשע באמת זה כבר יוצא מהכלל אבל אני מדבר בדרך כלל ברגע שאתה נותן לו כבוד ואתה נותן לו את המקום שלו לא יקרה לך שום דבר.

יש מקווה של אש

אותו דבר כאן הירח התקרבה מדי לשמש ואז היה אין שתי מלכים משתמשים בכתר אחד ואז לא היה מציאות שהיא תשיג משהו מהשמש, ברגע שהיה אין שתי מלכים אז הקב"ה אמר לה לכי מיעטי את עצמך וזה טוב בשבילה, וברגע שהיא אומרת שהיא רוצה להיות כמו השמש, אז אומרים לה לא. כתוב שהבעל גאווה נידון באש, לכאורה למה, אלא אפיקורס שאל איך הקב"ה הסתובב במצרים במכת בכורות ולא נהיה תמא מת, אלא ענו לו שהקב"ה יש לו מקווה של אש. וממילא מסביר

צריכים לדעת שהקב"ה הוא הנותן ואנחנו מקבלים

והנה נודע, כי הלבנה אין לה אור מעצמה, כי אם מה שמקבלת מן השמש, כי כל מה שמתקרבת אל השמש ניתוסף אורה. הכוונה של השמש ולה נהיה יותר חושך, כי אז היא חושבת שהיא יכולה לעשות כל דבר. וברגע שהיא מתרחקת מהשמש כלומר היא יודעת שהיא מקבלת והשמש הוא הנותן, הקב"ה נותן ואנחנו מקבלים, אז בכזה מצב אפשר לקבל את האור של השמש, ולכל בני ישראל היה אור במושבתם. בני ישראל במצרים לא חשבו אף פעם שהם האור ולכן יכלו לקבל את האור, משא"כ הירח התקרב מדי ולכן נהיה לה חושך. וזה מה שקורה בכל חודש מחדש.

לנו אין אור עצמי רק מה שמקבלים מהקב"ה

והיא בסוד ד', דלות המדריגה, דוד המלך היה פעמיים דלות, והכוונה הוא, על דלית לה מגרמה כלום, וברגע שאדם חושב שהוא כבר משהו זה עצמו מכניס אותו לכאבים ומאז מתחיל הבעיות, וזה נקרא שהתקרבת מדאי הרבה לשמש. ואנחנו בני ישראל המשולים ללבנה אנו בסוד לבנה, לנו אין אור עצמי רק מה שמקבלים מהקב"ה. וכמו שהלבנה אין לו אור עצמי אלא מה שמקבלת מהשמש, אותו דבר אנו בסוד לבנה

לך מיעט נקודת אמונתו בו יתברך אבל הוא ג"כ מאתו ית', בזה הקב"ה עוזר לך להגיע לאמונה.

אדם שיודע שהוא נופל לא צריך ליפול בפועל

דהיינו על ידי הנפילה אדם מגיע להקב"ה, לבל ייפול הנופל, ברגע שאדם יודע שהוא נופל אז הוא כבר לא צריך נפילה בפועל כלל, וברגע שאדם לא חושב שהוא נופל וחושב שהוא יכול לבד לחנך את הילדים והוא יכול לבד להסתובב בישיבות והוא יכול לבד לנהל את העסקים, ואז ברגע שהוא מקבל נפילה הוא כבר לא יודע מה לעשות עם עצמו, ואז או שהוא נופל באמת, או שנותן הכנעה או שנכנס להפקרות, וברגע שאדם נותן הכנעה אז לא ייפול הנופל בפועל ממש, וברגע שיש לו אמונה חזקה אז הוא לא ייפול משם כלל.

הסימן הוא ואהבת לרעך כמוך

ומה הסימן לזה האם הוא התקרב מדי או התרחק מדי, אלא ואהבת לרעך כמוך תראה איך אתה מתנהג עם אנשים, אם אתה לוקח קרדיט לעצמך אתה תיידע שסטית מהדרך, וברגע שאדם לא לוקח לעצמו שום דבר בזה הוא על הדרך ולא ירד ממנו, ולהגיע לזה, הוא רק אדם שיודע שהוא נופל והוא גוף, ואם אני כן מצליח זה הקב"ה שעוזר לי כל הזמן.

משה רבינו היה חי בביטול ולכן נהיה משפיע

ומשה ויהושע היו בסוד חמה ולבנה. משה היה חי כל הזמן את המגן על השמש, וברגע שמשה רבינו היה חי שהוא זה לעומת זה מבלעם ולכן לא היו צריכים לקחת ממנו שום דבר, **כי משה הוא בסוד הדעת השלם בגדלות הדעת. ויהושע לא היה לו אור כי אם מה שמסר לו והאיר עליו משה רבינו ע"ה.** כי אע"פ שגם משה הוא בחינת מקבל מהקב"ה, אבל הוא היה בבחינת ביטול כל הזמן ולא לקח לעצמו אף פעם שום דבר, ולכן היה יכול להיות גם משפיע ולא רק מקבל, משא"כ יהושע היה יכול רק לקבל, ולכן היו צריכים להסתיר לו כל הזמן.

מה זה 'סערות רגשות'

וזוהו בעת בריאת העולם שכתוב ויהי ערב ויהי בוקר, אם בני ישראל היו יכולים לקבל היה מצב של בוקר, ואם היו בכזה מצב שלא יוכלו לקבל שום דבר אז נהיה מצב של ערב והיו צריכים לשום מסווה על פניו, אותו דבר ברגע שאדם נכנס לסערות רגשות הכוונה הוא שאין לו את הכלים כרגע לקבל את האור, ומה יעשה אז, לא מצאתי לגוף טוב משתיקה, באותם רגעים הדרך הנכון הוא לשתוק, וברגע שאדם שותק זה הכנעה ותפילה, ואז מקבלים בחזרה את הכלים בשביל לקבל את האורות.

כי יש לנו חלק אלוקי ממעל, גוי אין לו זה כי אין לו חלק אלוקי ממעל, גוי לא מקבל אור כזה גדול ולכן יש לו אפשרות להסתובב כאילו שהוא מנהל את העולם, ובעצם שם הנפילה שלו. אבל יהודי ברגע שלוקח משהו לעצמו מיד הוא נשרף לגמרי.

כתהום יש את האור הכי גדול

יורד עד התהום. למה, כי שם יש את האור הכי גדול בעולם גם שם ידך תנחני, ר' אשר היה אומר אנא מפניך אברח אם אסיק שמים שם אתה, אבל בשאול הנך שם הוא נמצא, כתוב הבא לטמא פותחין לו, כלומר ברגע שהקב"ה רוצה לתת לך אור יותר גדול אז הוא מופיע אצלך בזה שאתה לא רואה כלום פתאום ואתה רואה מצב של הבא ליטמא, אבל צריכים לדעת שאז הוא נותן לך ורוצה אותך, וברגע שאדם נכנע אז מיד הוא מקבל את האור הגדול הזה. וזה עבודת האדם בעולם. **ואנחנו בני ישראל המשולים ללבנה אנו בסוד לבנה, שאין לנו אור מצד עצמינו, כי אם אור המאיר מלמעלה בסוד השמש.** שמש ומגן הוי-ה אלוקים. אדם חושב שהוא השמש אז אין מצב לראות כלום, וברגע שאדם יודע שהוא לא יותר מאלוקים שהוא הטבע, אז אדם יודע אם הוא כן מצליח ומקבל משהו זה הוי-ה הקב"ה.

